

מסורת הש"ס

(ח) [פ"ג ה"ה], (צ) [לקמן
97 נ.],

רעז"י

ארבעה נדרים פרק שלישי נדרים

ר"ז

כפ.

עין משפט
נר מצוה

במז א ב מיי פט"ו מהל'
מעשה הקרצנות
הלכה ז וע"ש צכ"מ:

תוספות

[illegible]

ליין זלא פד"ה: וזי קדושה
זכדי אע"פ שנקללו: והלא
מקדשת היום: ולמחר אי
ושין: מי נפקא למחר זלא

א"ל רב המנונא
הלכה ומה אילו אמר
ולמחר אי את אש
א"ל רבא מי קא
לקדושת הגוף * קדו
קדושת הגוף לא
(6) קדושת הגוף לא
אשור זה עולה כל ל'
כל ל' יום עולה לאחר
קדושת הגוף נינהו
עסקינן דאמר לדמי
לאחר ל' יום עולה
חדא בקדושת הגוף

ל: ל' יום לאחר שאפדנו
 פקעה כנדי דקדושת דמים
 א"י. דמוקמת לה לדמי:
 לאחר שלשים יום עולה
 י הוי כדאמר איהו: אי
 וסיפא בקדושת דמים:
 היינו

וְלִפְנֵימֶנּוּ אֵין לָשִׁי אֵלֶּה מֵהָ
 לִירוּשָׁלַיִם מִכִּי עָלָה לִירוּשָׁלַיִם
 קִנּוּיָהּ לִמְקַבֵּל הָאָה וְדָא לִינִי
 אֶלְלָחֵר מִכֵּן אֵלֹו דְּבִרּוּ וְ"ו"
 וְחִמְרִיָּה בְּלִחּוּד וְהָ"ה לְאֻמָּוִתָּהּ
 הָאָה אִמְרִינּוּ אֶל"ל מַעֲשֵׂיו כִּי
 הָאָה כְּשֹׁחַר זֶה וְקִנְיָה כִּבְר כִּי
 חֲלָח לְמֵאִי דַּמְפְּרָשִׁין בְּחִמְרִי
 וְהָאֻמָּוִתָּה לֹא פִקְעָה כְּדִי וְהָאָה
 בְּהִנָּחָה עַד הַפֶּסַח אֵלְמָא
 אֵל עַל אֲשֶׁמוּ וּמַשִּׁיָּה קִלְשִׁי
 כְּדִמְרָר ר' הַכֶּקֶשׁ כְּדִמְרָר ר'
 לֹא פִקְעָה. אֲפֹשֶׁר דִּאֲבִי
 וְאֲפֹשֶׁר דְּנֵה דְסִבְרִיא לִינִי
 כִּי קִנְיָן שְׂאִרְנוּ עֹלְמִית
 דְּשֵׁשׁ כִּיּוֹן דְּוִדָא חִייל מִינֵה
 אֵלֶּה קְדוּשָׁה דְּמִיָּה רַחֲמֵי מִנֵּה
 לֹא אֲשַׁכְחֵן אִי אֲפֹשֶׁר שְׁתֵּהִיב
 דְּדִגְרָס הָתֵם ר' אֲבָהוּ בָּשֵׁר
 מִקּוּדְשָׁתָא לְשִׁלְשִׁים יוֹם הָרִי וְזוּ

פליג עליה ואמר ללחאר
בכדי ויכין שכן לעולא זה
יפדס יחורו לקדושמן עד
זמן ומתוואו זמן ואילך
שמן. והא דלא פליג עולא
דלא דלמר בר פדא פדא
דדושות משום דלא אינטרין
גופיה לא אמר הכי אלא
ל"ל דאפילו לאחר שיקטו
יוון וכדפרישית ויכין דפליג
אחאי דינא ואמר דכיון
ד אין פדוין אלא אחוה
יג ולעולא כי מתאן במתני
פדיון היא גופא אחא
שהמקדים דבר עד זמן
וזמן ואילך נפקעה קדושתו
פדיון. ומאח רגלים לפירוש
דמלו פדושתא דבר פדא
קיה רב יוחנן (התם)
בר פדאן חורו לקדושמן רבי
פדאן פדוין מתני' פליגא

לכשקטלנו אין להם פדיון
 ילגיי והיינו דלקמן בסמך
 שות חלמא דא פדא בלחוד
 אפי' תמנא לומר דהלכתא
 ואמר לא שנו חלל שפדלן
 ור' הכי משום דקדושה לא
 דאי וזייה דממונא פקעה
 דפקע וזוהיה דראשון כדדי
 עד שאעלה שמתבין לומר
 דה כפשטיה לומר שנתבין
 דאין דין זה אלא במקדש
 בלש דלמריה כמסריה אבל
 וזכאף שו שטר או חוקה
 י קדושה שצון להיין הלכה
 ללאך פירושא דפרישנא
 עד הפסח אם תלכי לביית
 וההרב ר' יונה ז"ל ותיך
 ומתני' דנטיעות הללו אשר
 ה"ר צביה ר' דחמירי ור' אר
 ר' לנשה היום את אשמי
 ואומר לנשה מודה דלמחר
 (גיטין מו:) גבי מוכר שדה
 דתיחול קדושת הגוף לזמן
 דאי לא הויה אשמו לעולם
 קנין גוף. ויש לזה הוכחה
 ש הרי זו עולה לאחר שלשים
 בל פדיון ולא מניין אשמי
 בר הגוף פקעה כדדי חלשה
 כחא מאן דפליג. הרשב"א:
 יומיין לבדק הבית מידי מוצח
 ויחא דהא לדידיה אפילו
 בר פדא כשפדאו ושמ"ה
 שלמים לא היה ראוי לחול
 ל' דקדושת שלמים מתלה
 י פריש וכו'. כלומר דמא
 לנשמועיין דאפי' קדושת
 ל' ולחכותב רבא דודאי
 דושת הגוף לקדושת דמיס
 להקדש משום דאין אישות
 ייזריה דרב המנונא לימא
 אהר [ע"ב] לימא תיהוי
 פדא דלא מני' בלוקמא
 כמיר לאוקמינהו כשדיון:
 אמר

אמר

[illegible]